

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895. L
84:1 - 141**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

~~184~~

187

Lördag - 1

Käraste!

I dag kom det efterlängtda telegrammet från Helsing. Allt är nu öfver där lyckligt och väl. Kommas reser dit på måndag. Du får således lefva världslif som i fjol. Om kom stannat skulle jag få ett mer åt dig här öfver, men förlikas vi väl ^{här}. Tänk, det är sådana saker som man ej borde säga nyf, men jag tycker det skall bli rikligt skönt för dig att få komma hit nu först, bara därför att du kan få vara precis sådan du vill, och i ingen måtto behöfver lägga band på dig, naturligtvis blir det ett nästare för stort lugn efter något så öfverdådligt i sinnesrörelseväg som Kresznach, men jag tänker nästan du kan ha fått nog för en tid.

Således är nu Kresznach Kampagnen slut och du får ej detta färr än det hela är förbi. Det är skönt bro som det är, efter ditt brev i dag vet jag intet mer att tillägga.

Man hvilken ogyckselig utveckling på en litten när brefväxling som började så här "Om Krist Prost vill ha några noveller öfversatta till danska etc". Det är en utmärkt illustration till det gamla, "De som spela röfvere i första akten skola vara prester eller andra". Jag undrar så många gånger på hur jag skulle ha förhållit mig om detta varit i fjol vår. Då höll jag i själva verket det hela som något oföretadt, men om det kommit mig nå nära impu lifvet som nu, hvor skulle jag ha stått? Det var först, då du varit här ett par dagar, som jag kom till den insikten, att för den människans gårdet ej an att göra något arätt." Jag varu nog min kamrads på ett temligen ogyckseligt sätt och kompromissade med den på ett ännu oundrigare, men jag vinst det fullt och helt.

Glad jag aldrig skall förstå var det orsag i återminnig, som kom öfver mig, fjortan den före jul. Tänk, som jag hade läryttat kvarje timme hela herten och så var med sin hela häryskning bort. Det var en så förfärlig förtämyktelse, att ej minna påsalar vara mer att lita på, men så var det något ända värre att veta att jag aldrig mer skulle se dig med den gamla, blinda, tillgifna hunden. Du vet det var som om jag skulle tvingas se dig ej med minna ögon, ej med dinna egna, som jag förv helst gjort, utan med andra likgiltiga människors ögon, och det finns intet på jorden, som kan stå sig under dessa alla ögon, som ej ser helheten utan snäckingen, ej kan se med kärlek utan med tvifvel.

Det blef dock ej så farligt, som jag tänkte, jag håller nog af dig som förre, fast jag ej är så blind som förre, kanske jag till och med får åter den rätta synförmågan. Anderssen måtte ha genomlefvat något dylikt, då han lät sin sagohjälte få en glasbit i ögat och en isbit i hjärtat. Jag tror nog att jag ser dig väl så bra i fjol som i vår, kanske och sämre, jag ville gärna ha det helt tillbakka.

Men nu är det ej lönt att klaga det som varit hos väl skett till det bästa. Men
om du kunde veta hur det var på nären, då det liksom gick upp för mig, dag för
dag visade sig tydligare för mig att din kärlek ej var hvad den skulle vara. Nej jag
hade ej sett det nå förr, men nu såg jag som sagt med andras ögon med din mors och
med hustruns, och så att tänka att det var du, som gjorde detta. -- Så var det fråga om
jag skulle säga dig det. Jag visste, att jag skulle vinka tre ting. Jag skulle göra din kärlek
starkare, jag skulle göra mig förhållig för dig in i den innersta varelse om du än ej
skulle bryta med mig, och det skulle bli jag, som skulle få lof att lägga bort mina an-
da vänner, ej du. Det var just ej stor vinst. I alla fall satta jag mig ned, skref och grat
för jag var i så stor nöd, så det var ingen annan hjälp. Glad jag ville var verkligen
hara detta jag skref om, att du åter skulle göra förhållandet vackert för mig. Men på
säte och vis var det också nog. Ett sådant här förhållande är ju vackert om det beher-
skas, så snart det tar värdet, blir det ju fullt. Dessutom var det en "fatalist" tro öfver
mig att jag måste säga dig allt jag kunde, det var som om du ej förstod att du uppmä-
made känslor, som äro de farligaste att ge så hejdlös näring. Jag trodde ^{verkligen} ej att jag kunde hålla
na farter. Men jag ville ha in dig på annat apår.

Så jag kom till parken, nej jag vill ej ^{att} jag vill säga att det var mitt verk, det hade gått
så ändå, det kunde ej annat med din natur. Men nog hade jag fått rätt. Din kärlek var
förändrad sedan i julen, den hade fått något tråkigt och stalt öfver sig, som var mig
mycket behagligt. I det andra hade jag ej heller misskännt mig, det var starkare, och
jag hade gjort mig själv stor skada hos dig. Vi äro så farligt snälla båda två, vi. Jag
tyckte ibland då, det var nytt om dig förr du såg, hur jag hnygde efter något af gamm-
mal stämning, och du hade glömt alla dina smekord och visor, kunde ej firna dem,
fast du nog velat vara barmhärtig. Men jag kan ej säga att det gjorde mig så
särdeles mycket, du var sådan, att jag kunde hålla af dig utan några förbe-
håll och jag har aldrig skämt bort mig med några drömmar om att du skulle
tycka om mig. Du gör det nästan mer än jag, någonsin väntat. En sak
var jag fel. Jag visste, att vi skulle få ha en uppgörelse, men den vågade jag ej ta
muntlig.

Före parken skref jag, ibland så, att du skulle lockats att bryta ut, men så var du
idol mildhet, så kom det då ändå till, när jag minst väntade det, och sedan dess, vi
ha egentligen gjordt ändrat ständpunkt någon af oss, om vi ha väl lärt att dessa
hårda slag göra för ont, kanske mest för den, som slår dem, sedan dens äro vi ej
mer fienders i fråga om kärleken eller något annat.

Du ser att jag försöker reda upp saken för mig själv. Jag säger mig ofta att
jag varit för håfzig och misstrogen, använt ond, som varit onödligt hård och
varit allt annat än god diplomat, men när jag tänker så, kommer det dock
upp i mig en slags tacksamhet för att jag i alla fall kom öfver på rättas sidan
i tid. Du förstår hvad det skulle varit om jag af de egentligaste skäl ej